

Chuyện 40 Năm Trước

Phần 6 / 6: Ba Ngày Đêm Sóng Gió

AH Trịnh Hào Tâm

Thủy trình từ Cà Mau đến Songkhla Thái Lan

Không hiểu làm sao ghe lại chạy ngược vào bờ? Lẽ ra trước mũi ghe phải là biển rộng mênh mông với chân trời mù xa tít, đằng này trước mũi ghe là rừng U Minh cây dày đặc! Tôi giành tay lái rú ga lên thì ghe lại quay một vòng tròn 360 độ như chong chóng xoay. Tôi sợ hệ thống điều khiển bánh lái hư như đứt hoặc kẹt dây xích cáp, kêu Thời ra phía sau bánh lái xem trong lúc tôi xoay vòng tay lái. Thời nói vẫn hoạt động bình thường, không có vướng hoặc kẹt đồ vật nào hết. Tôi nghĩ là ghe mắc cạn, chân vịt và bánh lái nằm dưới lớp bùn sinh dưới đáy biển. Cùng lúc đó lại có hai ghe thả lưới cào chạy tới mà ghe tôi lại không có bảng số, không treo cờ “tổ quốc”. Tôi đem lon nước sơn định vẽ số đăng bộ 36...nhưng chưa kịp vẽ! Nếu họ nghi ngờ là ghe vượt biên mà tôi lại mắc cạn ở đây thì chỉ có nước chết! Tôi tống ga lên, sinh non phía sau lái nổi lên cuộn cuộn và may mắn thay ghe lại vọt đi được!

Tôi xem lại la bàn để trước mặt và đưa ghe tiến về hướng Tây có chữ W 270 độ rồi từ đó băng băng đi ra. Hai ghe cào đi cập theo bờ, nếu có rượt, rượt cũng không kịp. Sau khi bỏ họ khá xa, tôi trở lại vận tốc khoảng nửa ga, không dám chạy nhanh vì sợ máy hư. Nếu là tài công có kinh nghiệm bị mắc cạn như vậy là chuyện bình thường nhưng đối với tôi và Thời trong hoàn cảnh này thật là lên rượt!

Trời bắt đầu mưa lất phất và u ám mây đen. Phía Bắc nằm cạnh bờ rừng là hòn Đá Bạc chỉ thấy tảng đá lớn màu trắng có lẽ do phân chim. Theo dự trù chúng tôi sẽ đi chéch lên theo hướng Tây Bắc để tránh 2 hòn, hòn Chuối và hòn Buông nằm cách bờ 17 hải lý vì sợ có công an biên phòng hay hải quân đóng trên đó. Nhưng khi lái theo hướng này thì sóng đánh ngang dữ dội, mấy lần ướm cả boong tàu, vì để thông gió sợ dưới hầm ngộp nên không có đập nắp hầm, khiến nước rút xuống làm những người dưới đó ướt lòi ngoi. Sau đó tôi phải nương theo chiều sóng gió mà đi theo hướng Tây Nam. Vì sóng to gió lớn, ghe lại nhỏ chao đảo lung tung nên trên la bàn chúng tôi không giữ được một phương độ nhất định nào. Sau nhiều lần bị sóng phủ ngang, đại úy Cảnh Sát Quốc Gia Nguyễn Hồng Sơn nghiên cứu thấy rằng nếu đi trong khoảng 2 con số 210 và 240 thì an toàn, ghe xuôi theo sóng gió, không bị sóng đánh ngang.

Đến 10 giờ sáng ghe chúng tôi đi ngang qua Hòn Buông nằm bên trái và cách nó rất gần chừng 2 km, thấy có vài căn nhà tôn có lẽ là đồn lính. Dưới cầu tàu bằng ván thô sơ chỉ vài chiếc ghe nhỏ không đáng ngại. Tuy chúng không ra bắt mình được nhưng họ có đại liên hay trọng pháo có thể bắn ra, trong khi ghe mình rất khả nghi vì không bằng số, không treo cờ, giống như một ghe lưu thông bất hợp pháp!

Ba ngày đêm bão tố trên Vinh Thái Lan

Lúc đó từ hướng ngược lại có một tàu vỏ sắt treo cờ đỏ sao vàng chạy đến, có lẽ chở hàng hóa gì đó, tôi nghĩ là chạy nội địa vì tàu nhỏ, lớp sơn cũ kỹ, chắc là từ Sài Gòn đi Rạch Giá thôi chứ không có qua tới Bangkok. Ngang qua chúng tôi cũng không thấy ai ra dòm hay vẫy tay chào!

Qua khỏi hai hòn thì sự che gió Đông Bắc của bán đảo Cà Mau không còn hữu hiệu nữa nên sóng gió càng mãnh liệt hơn. Tôi đoán chừng là cấp 7, cấp 8, trời đen tối và mưa lất phất. Từng đợt sóng màu xanh đen xô tới rượt theo ghe tôi. Tôi phải giữ ga cầm chừng, chạy bằng vớ vận tốc sóng và phải nương theo hướng sóng mà đi theo. Lệch một chút là sóng đánh ngang phủ trên mặt nắp hầm! Khi nằm dưới đáy của đợt sóng, nhìn ra thì bốn bề ghe tôi là những bức tường nước! Khi con sóng đưa ghe

lên là chúng tôi cất cánh như phi cơ, chỉ thấy toàn bầu trời đen! Trước khi đi, ra bãi sau Vũng Tàu chỉ nhìn những đợt sóng đầu bạc cao không tới một thước, tôi đã lo sợ. Hôm nay sóng cao bằng một tòa nhà 2 tầng 7, 8 mét, có sợ cũng không xong, có tránh cũng không được. Đã leo lên lưng cọp là phải cõi!

Vài người say sóng bắt đầu ói mửa ngay tại hầm tàu nhưng nhờ có đem theo mấy kí lô bao ny long nên cứ cho vào đó rồi liệng ra ngoài. Vài người chịu sóng được thì nhắm nháp bánh mì khô, thịt chà bông, kẹo, củ sắn, cam chanh. Trên buồng lái cabin, bọn tôi 4 người gồm Thời, Son, Tổ và tôi thay phiên nhau lái. Vợ con chúng tôi cũng nằm la liệt trên sạp của cabin. Con gái út tôi 2 tuổi nắm tóc mẹ nó đòi ăn, đưa nó hộp sữa đặc để cho nó ngậm mà nút. Nửa giờ sau nó đau bụng tiêu chảy lênh lảng trên sạp, hóa ra hộp sữa quá hạn từ lâu, bên trong sữa có màu nâu sậm. Tôi phải ra bên ngoài múc nước biển mà rửa sạp. Nước lại qua khe gỗ lọt xuống hầm, khiến nhiều người nằm dưới đó kêu la oai oái!

Ghe đến Songkhla rạng sáng 8-12-1978

Đêm đầu tiên trên biển cả khoảng 12 giờ khuya, thấy rất nhiều đèn phía trước mặt. Chúng tôi chớp tắt đèn theo tín hiệu SOS và một con tàu lớn đèn

đuốc sáng trưng pha lại nhưng tôi không hiểu được gì hết! Tôi chạy theo nhưng tàu đó vọt mất bỏ lại chúng tôi phía sau.

Ngày thứ nhì trên biển là ngày 6-12-1978, thời tiết không thay đổi mà còn có vẻ tàn tệ hơn. Trời vẫn mưa lất phất, bầu trời đầy mây đen không một chút ánh nắng, từng đợt sóng cuộn cuộn rượt theo ghe tôi. Tiếng máy vẫn nổ đều đặn và ghe tôi sau hai ngày nhảy sóng vẫn có vẻ vững vàng. Hai lần người lái mệt lả ngủ quên, ghe đi trật hướng, sóng đánh ngang phủ ghe, đánh lên cabin khiến miếng mica chắn gió bay mất cuốn theo chiếc quần dài của tôi để trên bệ, trong đó có cái ví với giấy tờ tùy thân. Cơ sóng phủ ghe cũng khiến máy đang nổ bỗng giảm vòng quay RPM, tôi sợ nó tắt luôn nhưng may mắn làm sao một hồi khục khặc nó cũng nổ trở lại. Từ đó một người lái và một người canh chừng!

Vì nước tạt vào nên bộ phận phát điện dưới hầm máy hư hết không hoạt động được. Ngày đầu cái bơm thiết giáp M113 bơm nước lườn ra ngon lành bây giờ đành chịu. Bơm cọ cũng nghẹt vì rác lẫn trong nước dưới lườn chạy vào bơm. Nước vô lườn khoảng 2 tấc phải múc vào cái nồi gang, mang lên boong tàu đổ ra ngoài.

Ngày thứ nhì trôi qua đầy sóng gió, nước đã uống hết gần nửa thùng, bao gạo để phía sau bị nước phủ ngấm nở ra tòe loe. Có nấu cũng không nấu được vì ghe lắc lự nhồi sốc, nhưng cũng không ai ăn gì được mà chỉ nằm mơ màng thiêm thiếp. Khi cận kề cái chết, nằm giữa hai lần sinh tử con người dường như phó thác cho Thượng Đế, không còn biết lo sợ gì cả, tới đâu thì tới!

Sáng ngày thứ ba trên biển 7-12-1978 lại đến, sóng gió giảm dần nhưng đất liền vẫn không thấy. Thành cháu lên hỏi: “**Cậu Ba nói thiệt đi, chừng nào tới?**” Tôi trả lời: “**Sắp tới rồi, mình đi đúng hướng, thời tiết đỡ hơn, đừng lo thế nào cũng tới!**” Nói là nói cho nó an tâm nhưng trong lòng tôi vẫn lo lắng!

Mười hai giờ khuya đêm thứ ba trên biển tức rạng ngày 8-12-1978 trong lúc Thời đang lái thì nó kêu vực tôi dậy: “**Thức dậy coi Tâm ơi, đèn nhiều quá?**”. Tôi lồm cồm ngồi dậy nhìn trước mũi ghe thấy nhiều ánh đèn chi chít ở rất xa. Đèn không tập trung ở một chỗ mà rải rác nhiều nơi ở chân trời vì rất xa nên thấy nhấp nháy. Tôi nói: “**Một thành phố nào đó của Mã Lai chắc là Kota Baru. Mà cứ tiến vô đó nhưng nhớ chạy chậm chậm dò đường sợ gặp đá ngầm gần bờ biển!**” Hướng chúng tôi đi canh theo la bàn là vùng biển phía Bắc Mã Lai để tránh hải tặc Thái Lan.

Nửa giờ sau đó dãy ánh đèn gần hơn, tôi có thể nhìn thấy ngọn đèn đỏ trên tháp cao nhất đó là đèn hướng dẫn không lưu của phi trường. Dưới ánh sáng mờ mờ của màn đêm tôi nhận ra một cái hòn nằm ở phía trước thành phố. Đối chiếu với bản đồ thì bờ biển Kota Baru không có cái hòn như vậy. Vậy đây là đâu, thành phố nào? Lúc đó tôi đã thông báo xuống dưới hầm là sắp tới bờ, nhiều người bò lên boong tàu để nhìn. Tôi nhờ ông Lê Xâu cầm cái đèn pha rọi về phía trước để xem trên đường tiến vào bờ có đá hay không? Đèn này cũng như đèn để ở cabin rọi la bàn còn cháy được nhờ một bình ắc quy riêng để trong cabin.

Hai mươi phút sau đó ghe chúng tôi đi ngang qua cái hòn nằm bên phía trái ghe. Đèn thành phố càng gần hơn

nữa, tôi nhìn thấy những dãy nhà lều mà trên những khung cửa sổ còn đốt đèn sáng. Tôi nói Thời bớt ga đi nhưng sóng đưa vô quá mạnh khiến ghe chạy ào ào vô bờ. Rồi một tiếng “**xạt**” ghe đụng đáy cát, mọi người trên boong chúi nhủi về phía trước. Ông Lê Xâu té quăng đèn pha xuống biển! Thằng Sáu Mập dưới hầm lú đầu lên hỏi: “**Chìm hả? Ghe chìm hả!**”. Tôi quát: “**Chìm gì, tới rồi!**”.

Bãi cát với những làn sóng sủi bọt hiện ra trước mắt. Mắc cạn bị sóng đánh ghe lắc qua lắc lại kèm theo các tiếng “**Xạt, xạt**” đồ đạc trên cabin như la bàn, bình ắc quy ngã lăn tứ tung. Tôi chạy ra boong ghe cầm cái sào tre dài thọc xuống biển thấy cạn sệt. Tôi kêu Thời nhảy xuống. Thời là người đầu tiên nhảy xuống nước. Thời mập nhảy xuống đụng cát mạnh nên trật chân, la lên một tiếng đau đớn và từ đó đi cà nhắc để lên bãi.

Trên bờ biển trước trại tỵ nạn Songkhla

Tôi nhảy xuống kế tiếp, rồi từ đó người này đỡ người kia lần lượt rời ghe lên hết trên bờ. Quá vui mừng háo hức vì tới giờ phút này mới biết mình còn sống. Tôi kêu mọi người lấy đồ lên hết, đừng để quên một thứ gì. Chúng tôi tập trung một đám quây quần nhau nằm dài trên bãi cát, lúc đó trời lại lất phất mưa, ai có thứ gì thì lấy ra che, nhiều người đành

chịu ướt. Sau 3 ngày đêm lội rừng sinh lầy, rồi 3 ngày đêm trên biển sóng gió, người chúng tôi ai nấy đều bùn sinh dơ dáy nhưng nhờ nước biển khi lội lên đã rửa sạch được phần nào. Mấy hôm nay thiếu nước bây giờ có mưa lại được uống chút nước mưa ngọt ngào.

Tôi và Thời dẫn nhau đi vào trong phía các dãy nhà lều đang thấp đèn sáng, không một bóng người vì bây giờ 2, 3 giờ sáng. Thấy các bảng ngoài sân toàn là ghi chữ như con lằng quăng tôi cứ nghĩ đây là Mã Lai nhưng khi tới trước dãy nhà thấy treo tấm hình lớn của vua Thái Lan, chúng tôi mới biết là đất Thái Lan. Rồi thấy một tấm bia lớn bằng hai thứ tiếng, trong đó đọc được “**Thai Royal Navy – Songkhla Division**” mới biết đây là thành phố Songkhla nằm ở cực Nam Thái Lan gần biên giới Mã Lai. Không gặp ai, đi lòng vòng trong căn cứ hải quân nửa đêm với quần áo dơ dáy như hai đặc công sợ bị an ninh canh gác bắt nên chúng tôi dẫn nhau về phía ghe mình đậu.

Khoảng 4 giờ sáng có một thanh niên cao ốm dẫn một đàn bò đi dọc theo bờ biển, khi thấy đám người chúng tôi đang đem lại ngòi lù lù dưới bờ biển, thanh niên này dắt đàn bò bỏ chạy. Một lúc sau nhiều người đàn bà Thái từ dãy nhà căn cứ hải quân túa ra đi về phía chúng tôi hỏi thăm ríu rít. Rồi họ trở vào mang ra cho đồ ăn thức uống và sữa cho mấy đứa con nít. Các con tôi thấy mấy bọc bánh tay run run xin họ. Sau 3 năm sống dưới chế độ tâm thần đây là lần đầu tiên chúng tôi thấy lại “**đồ Mỹ**” bơ thừa sữa cặn của đế quốc “**giấy chết**”! Thấy lại tình người dù khác dân tộc màu da nhưng họ có lòng nhân đạo thương yêu đồng loại trong khi người cùng một nước

với chúng tôi đối xử với nhau còn thua súc vật!

Cả gia đình trước văn phòng trại tỵ nạn Songkhla

Rồi mấy anh lính hải quân ra, họ khiêng theo một nồi canh dưa cải chua nấu với sườn heo còn nóng hổi, một nồi cơm nóng còn bốc khói. Có lẽ đây là thức ăn từ “**nhà bàn**” trong căn cứ hải quân cho buổi điếm tâm của lính sáng nay. Chưa bao giờ chúng tôi được thết đãi một bữa cơm ngon như vậy. Một anh lính biết chút tiếng Anh nói với chúng tôi rằng chút nữa cảnh sát tỉnh Songkhla sẽ đem xe ra chở chúng tôi về trại tỵ nạn nằm cách đây khoảng 5 km. Tôi viết một câu vào giấy nhờ anh lính ra bưu điện đánh điện tín qua Pháp cho chú tôi hay là

chúng tôi đã “**có chuyến du lịch thành công**” để chú tôi đánh về VN cho ba má tôi hay vì đi cả tuần nay chắc ở nhà ngày đêm cầu nguyện và mong tin. Tôi lấy trong áo mưa có hai lớp tờ giấy 5 đô la để nhờ anh đánh điện tín giùm. Khoảng 10 giờ cảnh sát đem xe vận tải ra chở chúng tôi về trại tỵ nạn Songkhla cũng nằm cạnh bờ biển. Ở đó trải qua một mùa Giáng Sinh đầu tiên thật vui tuy khó khăn thiếu thốn nhưng được tự do, tương lai rộng mở, quyền con người được tôn trọng.

Từ gian nan nguy khốn, cận kề cái chết, chúng tôi may mắn được tiến lên sang sự sống. Từ thất bại lúc ban đầu bước đến thành công vào kết thúc. Thật ra chúng tôi không tài giỏi gì mà tất cả nhờ Ông Trời che chở phù hộ. Tưởng nhớ và xót thương cho hàng trăm ngàn người đã bỏ thân xác ngoài biển cả. **Tôi cầu nguyện cho họ và cầu nguyện cho những ai đã gây ra thảm cảnh nói trên.** Tôi nghĩ rằng họ đã ăn năn hối cải và rất cần được tha thứ để sau này vong linh được siêu thoát, con cái được nhờ. Hãy tha thứ và cầu nguyện cho họ.

AH Trịnh Hào Tâm

